

Bohoslužby v Olomouci 21.června 2026

Pozdrav – Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

Introit: Hospodin je síla svého lidu, spásná záštita svého pomazaného. Zachraň svůj lid a žehnej dědictví svému, buď mu pastýřem a nes jej na ramenou věčně! - Ž 28,8n

Píseň 48 – Rozveselte se v Hospodinu

Modlitba

Hospodine, náš Bože, radujeme se ze tvého díla. Radujeme se z daru společenství, radujeme se z tvého Syna, Ježíše Krista. Bohatě nás obdarováváš. Když se díváme na své životy, když máme před očima každý náš den, vidíme tvou milost, vidíme, jak do každého dne přicházíš. Nejsou jen slunečné dny, nemáme každý den radost. Svírají nás také různé obavy, máme strach z mnoha věcí. Bojíme se, jak dál náš život bude vypadat. Ve svém Synu nám ale ukazuješ k důvěře. Všechno, čeho jsme se obávali, jsi v jeho kříži porazil. Proto smíme i nyní radostně očekávat na tvé slovo, smíme se těšit z daru tvého Ducha. A smíme si také uvědomovat své nedostatky. Hodně nám ještě chybí k dokonalosti, ve svém životě zápasíme s mocí hříchu. Před tebou proto spokorou vyznáváme, že jsme hříšnými lidmi a potřebujeme tvou milost, tvé odpuštění. O tvou milost tě prosíme společně, když voláme:

Pane, smiluj se nad námi.

Kriste, smiluj se nad námi.

Pane smiluj se nad námi.

Slovo milosti

Pozdravení pokoje

1. Čtení - Jer 20,10-13 - Z mnoha stran pomluvy slyším. Kolkolem děs! „Udejte ho!“ „Udáme ho!“ Kdekdo z těch, s nimiž jsem pokojně žil, čeká, až se zhroutím. „Snad se dá nachytat, pak ho přemůžeme, zajmeme ho a pomstíme se mu.“ Ale Hospodin je se mnou jako přesilný bohatýr, proto moji pronásledovatelé upadnou a dál nebudou moci, velice se budou stydět, že nebudou mít úspěch, jejich věčná hanba nebude zapomenuta. Hospodine zástupů, který zkoumáš spravedlivého, ty vidíš do ledví i do srdce, kéž spatřím tvou pomstu nad nimi. Vždyť tobě jsem předložil svůj spor. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, protože vysvobodil ubožáka z rukou zlovolníků.

Píseň 288 – Chvaliž Hospodina

Slovo k dětem / Honza /

Píseň 299 – Chválu dík všichni vzdejme Pánu.

2.čtení - Mt 10,26-33 - Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte se střech. A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo,

ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle. Neprodávají se dva vrabci za halěr? A ani jeden z nich nepadne na zem bez dopuštění vašeho Otce. U vás pak jsou spočteny i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy; máte větší cenu než mnoho vrabců. Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i já přiznám před svým Otcem v nebi; kdo mně však zapře před lidmi, toho i já zapřu před svým Otcem v nebi.

Kázání

Milé sestry, milí bratři, co myslíte, dokázali bychom dnes jen s hrstkou lidí a trochou peněz založit sbor a postavit kostel v krajském městě? Navíc v místě, kde se nedá opřít o tradici a také bez silného zázemí někde na ústředí? Na čem by taková snaha troskotala? Chyběli by lidé? Byl by problém sehnat peníze? Nebo by tomu bránilo ještě něco dalšího? Čím to, že za tu dobu svobody se nám podařilo založit jen jeden nový sbor? Je to dobou, dalšími okolnostmi? Není už zájem slyšet evangelium?

Dnešní oddíl z Matouše má důležitý kontext. Ježíš ho neříká učedníkům jako nějakou vizi budoucna, ale jako realitu spojenou se zvěstováním evangelia. Na začátku kapitoly totiž své učedníky shromáždil, aby je vyslal do celé země s mocí kázat, uzdravovat a dokonce vyhánět demony či křísit mrtvé. To musel být okamžik blaha. Jsme povoláni, jsme vysláni jako Ježíšovi poslové, děláme a působíme to, co on. Jenže ono to není jen o radostech. Ono je to také o překážkách, problémech, odmítání. Až učedníci vyrazí, zjistí, že nebude samozřejmostí dobré přijetí, že nebude samozřejmostí zájem o Ježíše a jeho dílo. V davu, který přichází, aby Ježíše slyšel, se to moc nepozná. V davu, který jen zvědavě čeká, co zazní, se to může poznat docela hned. Takže po slavném vyslání a seznámení s riziky takového podniku přichází oddíl, který má být povzbuzením, posilou k tomu, že přes všechna ta rizika má podnik se zvěstováním evangelia přeci jen nějaký smysl. Musíme však o něm umět trochu jinak přemýšlet, než jsme byli zvyklí.

První, co je důležité si uvědomit, je samotná hodnota evangelia. Má být vyneseno na světlo, má být hlášáno. Společenství křesťanů není uzavřený tajemný spolek svázaný a střežený různými rituály, který si mezi sebou předává nějaké důležité učení. Ježíšova slova zaznívají osobně, Bůh promlouvá v Ježíši ke každému z nás soukromě. Jeho slovo nejprve začíná rezonovat v našem nitru. Ovšem to se děje proto, abychom ho nesli dál, abychom o něm mluvili, aby bylo známo. Toto poznání je prioritou našeho života. Hodnotu a důležitost zvěsti evangelia staví Ježíš na misku vah jako protiváhu strachu z těch, kdo jej nechtějí slyšet, kdo se mu chtějí stavět na odpor a bránit tak jeho nesení. Nejde přeci o nás, ale o ty, kterým to evangelium přináší život. To je potřeba, aby učedníci měli před očima. Na jedné straně jsou ti, ke kterým je Ježíš posílá, na druhé straně ti, kdo se přijetí evangelia brání. Co má mít větší váhu? Vlastní strach, nebo touha po naplnění Boží vůle?

Strach je na druhou stranu neradno podceňovat. On nezmizí, že si to přejeme, dokonce ani tím, když sami sebe přesvědčíme, že se už ničeho bát nemusíme. Strach vyhání důvěru. To je druhá věc, kterou je dobré si uvědomit. Komu věříme, na koho spoléháme, o co se opíráme? Ježíš tu ukazuje na dvojí sílu, která působí na náš život a do jisté míry vyžaduje náš respekt. Jsou tu ti, kdo dokáží zahubit tělo, ale nemají moc zahubit duši. A pak ten, kdo dokáže zahubit obojí. Děsivě působí obě strany. Ten, kdo

hubí tělo nás může nepříjemně zasáhnout. Je přirozené, že se bojíme nepříjemností v hmotné oblasti našeho života. Chceme být zdraví, chceme být zajištění, mít dostatek prostředků k životu. Chceme si v tom životě i ledasco užít, potěšit se. Je-li riziko, že tu utrpíme ztrátu, je strach na místě. Kdo by dnes riskoval ztrátu zdraví či životní úrovně. Jenže Ježíš nás povzbuzuje, abychom se tohoto nebáli. Je tu ještě něco víc, co můžeme případně ztratit. Jde o duši. Ten, kdo brání nesení Ježíšova slova, na ni nedosáhne. Nemá nad ní moc. Nemůže ji zahubit. Možná ranit, možná potrápit, ale ne zahubit. Tady se dotýkáme něčeho, co prožívali naši předkové. Ale jistě nejen oni. Dnes to nazýváme vnitřní svoboda. Člověk měl a má vždycky dvě možnosti, když stojí před nějakou překážkou. Může to vzdát, jít jinudy. Bude to pohoda. Nic neztratí, nic nebude riskovat. Dojde buď k cíli, který mu určil někdo jiný nebo půjde cestou, kterou mu nalajnoval někdo jiný. Ale bude to bez překážek. Nebo se s překážkou popere. Bude to bolet, bude to sát hodně sil. Bude však o něco silnější a také svobodnější, protože pořád půjde svou cestou. Podlehnout strachu z toho, kdo hubí jen tělo, tedy neznamená, že tím něco zachráníme. Zachránit se můžeme jen tehdy, když strach nahradí důvěra. O víru a důvěru zde jde především. Máme velikou cenu, jsme Bohu velmi drazí. Záleží mu na nás. Proto je na místě mu důvěřovat, že po nás nepožaduje něco, co by se nedalo zvládnout. Ani není možné si myslet, že by nevěděl, co dokážeme. Zná nás, zná naše síly, ví o našich možnostech, o bojích, které prožíváme. Nemáme důvod se bát něčeho, s čím si on umí poradit. Jen se opravdu nesmíme bát, jak nás k tomu Ježíš nabádá.

Když si připomínáme výročí sboru, je to právě připomínka odvahy, důvěry, kterou jeho zakladatelé měli. Bez nich by zde žádný sbor nebyl. Sbory se nerodí jen tak z ničeho. Nefunguje to tak, že si to třeba ústředí naplánuje a založí někde sbor. Sbor vzniká tehdy, když se sejdou lidé, pro které je Ježíš na prvním místě. Lidé, kteří touží hlásat ze střech, co jim Bůh vložil na srdce při modlitbách nebo společné chvíli nad Biblí. A také lidé, kteří se nebojí něco obětovat. Ne pro svůj dobrý pocit, ale protože vědí, jak důležitou součástí lidského života je Boží slovo. A také jsou lidé, kteří poznávají sílu osobní svobody. Tedy té, kterou získáváme v Kristu. Jen v ní se dokážeme povznášet nad to, že nás služba pro Ježíše něco stojí, že je potřeba se hodně namáhat, je potřeba nemyslet na únavu, vyčerpání, nemyslet na sebe, ale na ty, ke kterým nás Ježíš posílá. Za toto všechno můžeme být dnes vděční u lidí, kteří se před těmi sto dvaceti lety scházeli a vzájemně se povzbuzovali k dílu, které neměli a nemohli mít jen ve svých rukou.

Kromě vděčnosti za Boží milost, která stála na počátku života sboru i v průběhu let, je pro nás toto výročí také jistou výzvou. Mohli jsme poznat, co s učedníky dokáže udělat, když poslechnou Ježíšovo slovo a nahradí strach důvěrou. I nám Ježíš nabízí, abychom se nebáli důvěřovat v jeho moc. Nebojme se poslechnout jeho volání. Nespekulujme, jak to všechno vychází z toho lidského hlediska, ale hledejme, jak to má promyšlené a naplánované Bůh. S námi, se světem, s církví, s našimi sbory. Amen.

Modlitba po kázání

Pane Ježíši, děkujeme, že jsi s námi na cestách, že se můžeme opírat o tvé slovo. Prosíme o sílu k důvěře ve tvé jednání a k odvaze poznávat, jaké máš s námi plány. Amen.

Píseň 692 - Z měst a vesnic...

Svatá večeře Páně / během vysluhování píseň 364, po VP dozpívat /

Ohlášky / Marek /

Přímluvná modlitba

Pane Ježíši Kriste, v tobě je skryt náš život. V tobě máme pro tento život posilu. Shromáždil jsi nás jako své učedníky a nasytil svým slovem. Dal jsi nám ochutnat výbornou pastvu. A posíláš nás k dalším lačnícím ovcím, abychom je zvali na tvou pastvinu. Děsí nás, když s tímto pozváním procházíme mezi vlky. Pomož nám věřit, že nás chráníš.

Prosíme za tvoji církev, která je nástrojem tvého slova. Dej, aby tento nástroj dobře fungoval, aby byl oslavou tebe, který ho držíš ve svých rukou. Prosíme, dávej nám naději do budoucnosti, ať v ní nepodléháme obavám z těch, kteří mohou zabít tělo, ale věříme tobě, který dáváš život duši.

Prosíme i za náš svět, za jeho pokoj. Myslíme zejména na všechny, kteří trpí, protože ti, kdo jsou kolem nich o pokoj nestojí. Prosíme za Ukrajinu, ze Blízký východ, za místa, kde se válčí nebo trvá napětí kvůli pýše a nevraživosti. Prosíme, obměkči tvrdá srdce, která nechtějí s druhými mluvit, ale umějí jen hrozit silou.

Ve svých přímluvách myslíme i na různě nemocné a zraněné kolem nás. Věříme, že ve tvých rukou je jejich uzdravení a potěšení. A prosíme, potěšuj také nás všechny, abychom ve tvém slově nacházeli útěchu i průvodce pro náš život. A prosíme i za toto místo, aby mohlo být oslavou tvého jména a oázou pro všechny putující tímto světem.

Modlitba Páně

Poslání: 1 Tes 5,16-24

Stále se radujte, v modlitbách neustávejte. Za všech okolností děkujte, neboť to je vůle Boží v Kristu Ježíši pro vás. Plamen Ducha nezhášejte, prorockými dary nepohrdejte. Všecko zkoumejte, dobrého se držte; zlého se chraňte v každé podobě. Sám Bůh pokoje nechť vás cele posvětil a zachová vašeho ducha, duši i tělo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Věrný je ten, který vás povolal; on to také učiní.

Požehnání

At' Hospodin ti žehná a chrání tě.

At' Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv.

At' Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.

Píseň 399 – Učiň mne, Pane, nástrojem